

רב"ט מלל שמואל

459838

בן אסתר ושלמה מלל

נולד ב- י"ג אב תש"א 6/8/1941

ישראל

התגייס לצה"ל בנובמבר 1960

שרת בגדוד חת"מ 334

נפל ב- א' בסיון תשכ"ז 16/6/1967

בקרבת שניערך ברמת הגולן

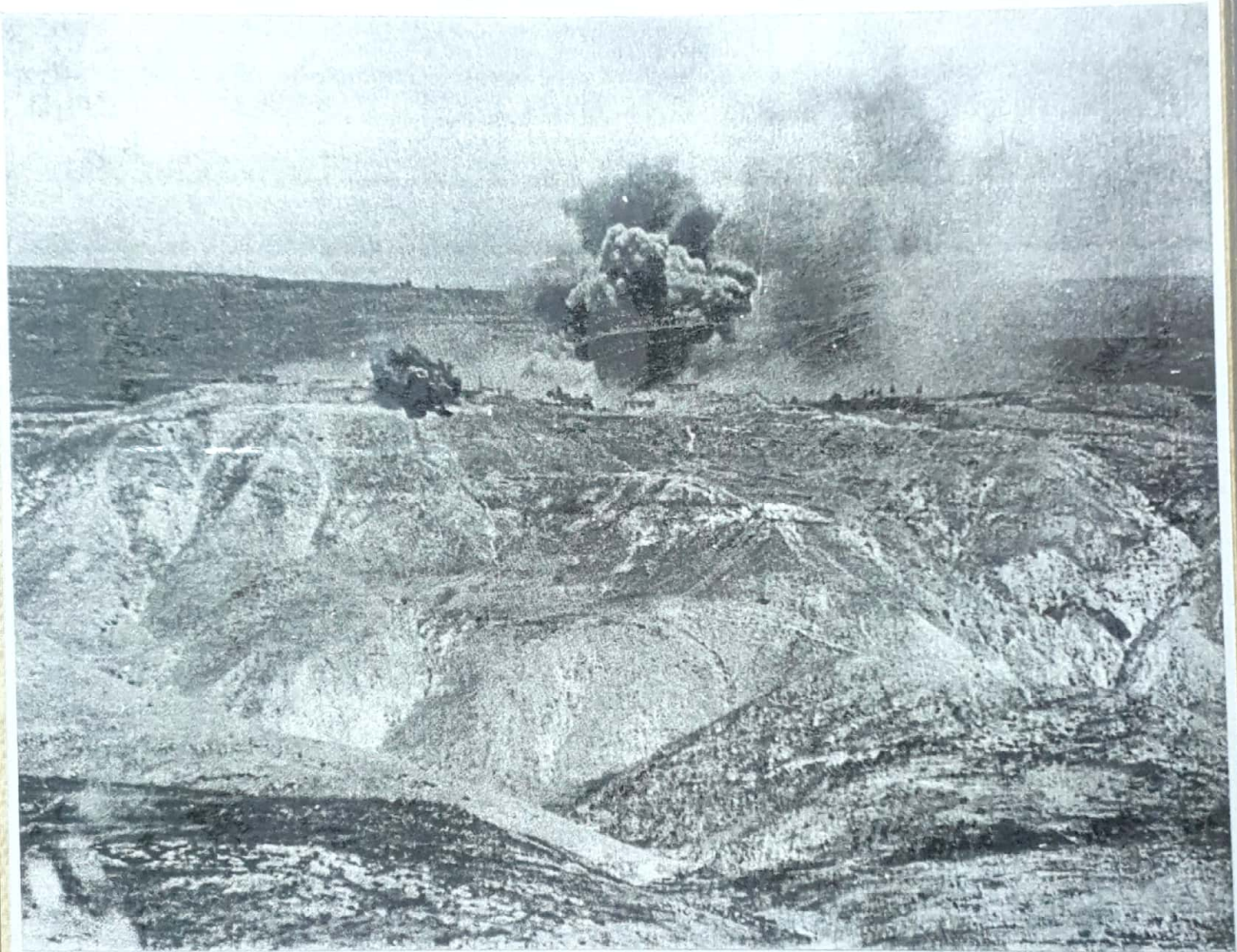

מלל שמואל,

בן זקונים להוריו שלמה ואסתר. נולד ביום י"ג באב תשי"א (6.8.1941) בירושלים. דור רביעי בארץ. למד בבית-ספר יסודי של "אליאנס" וסיים את לימודיו היסודיים ב"תחמונני". נער חרוץ היה ושקדן, ער ונכון לכל פעולה חברותית. לאחר-מכן למד בבית-הספר התיכון המקצועי על-שם ברנדייס, כי אהבת העמל ותחושת עבודת-הכפיים אשר בה ניחן הובילה אותו לבית-הספר הזה ותמיד היה מספר בהתלהבות ובאהבה על לימודיו המקצועיים. התמחה במכניקה עדינה ועבד במשרד הבטחון בחיפה. השתייך לחברה להגנת הטבע. בנובמבר 1960 גויס לצה"ל ושירת בחיל-האוויר. לאחר תקופת הכשרה קצרה נתמנה כראש- צוות במוסד לתיקון מטוסים. לאחר-מכן היה יוצא מדי פעם למילואים ושירת כקשר בחיל-התותחנים. רוח של חברות טובה היתה בו ורצון נאמן של התעניינות בזולת ואהבה לו. היה קשור מאד לבית ודאג לשלומם ולטובתם של ההורים. במילואים היה גם במלחמת ששת הימים. חברו-לשורה כותב כי אחרי שהיה בין לוחמי ירושלים ושחרור העיר העתיקה הובהל צפונה כדי לזכות בכיבוש הרמה הסורית ושחרורה, וביום החמישי לקרבות, הוא אי בסיון תשכ"ז (9.6.1967), נפל בקרב שנערך על הרמה. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. בקרב "התגלה כלוחם נועז המוכן לכל תפקיד, אמיץ וגאה כחבר וידיד המוכן לעזור לחברו בשעת קרב ומנוחה, כאיש-צוות במלוא משמעותו של מושג זה", כפי שידידו מפקדו כותב במכתב- התנחומים למשפחתו אחרי שנפל. הוא מסיים את מכתבו בפסקה זו: "רק שרשים עמוקים בקרקע ואהבה למולדת מבליטים ברגעי-שיא של קרב את האדם, את הלוחם. בתור שכזה זכיתי להכיר את בנכם שמואל".

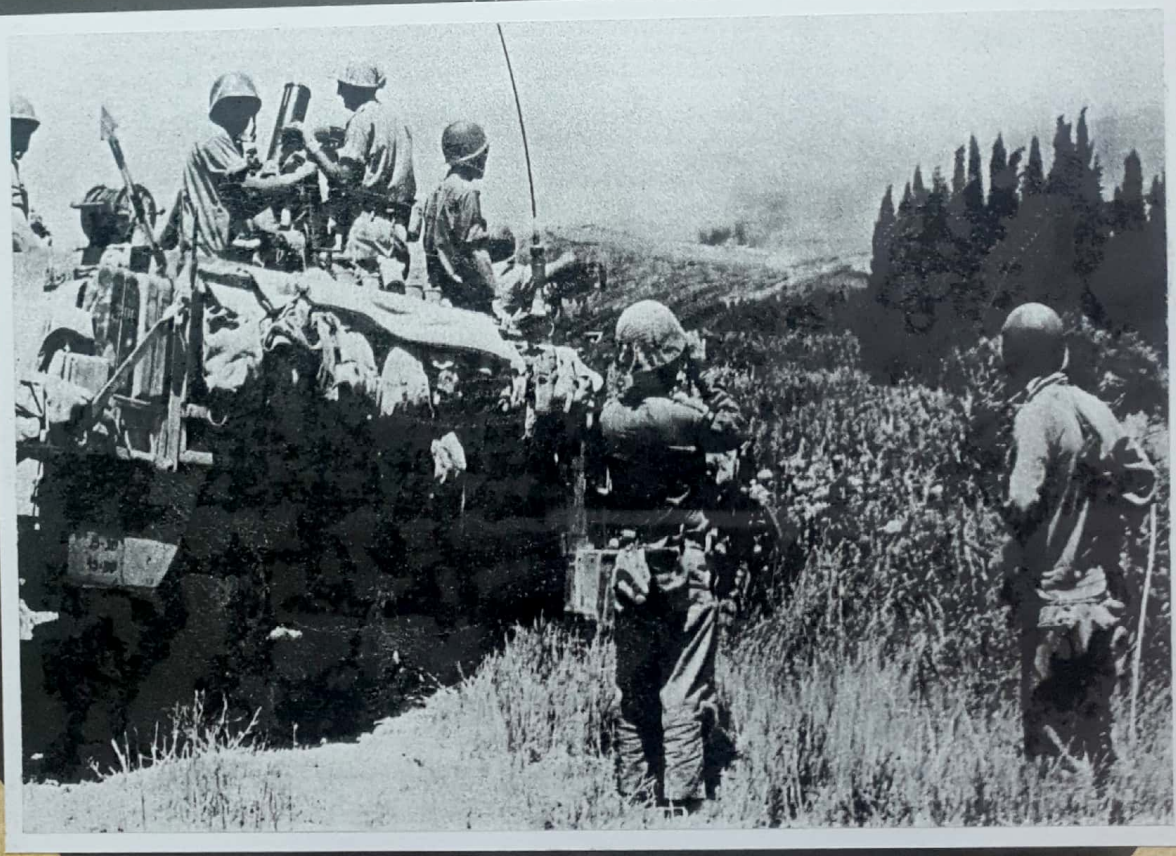
קרבת הבקעה עם גולני

פגיעות תותחי צה"ל ברמת - הגולן

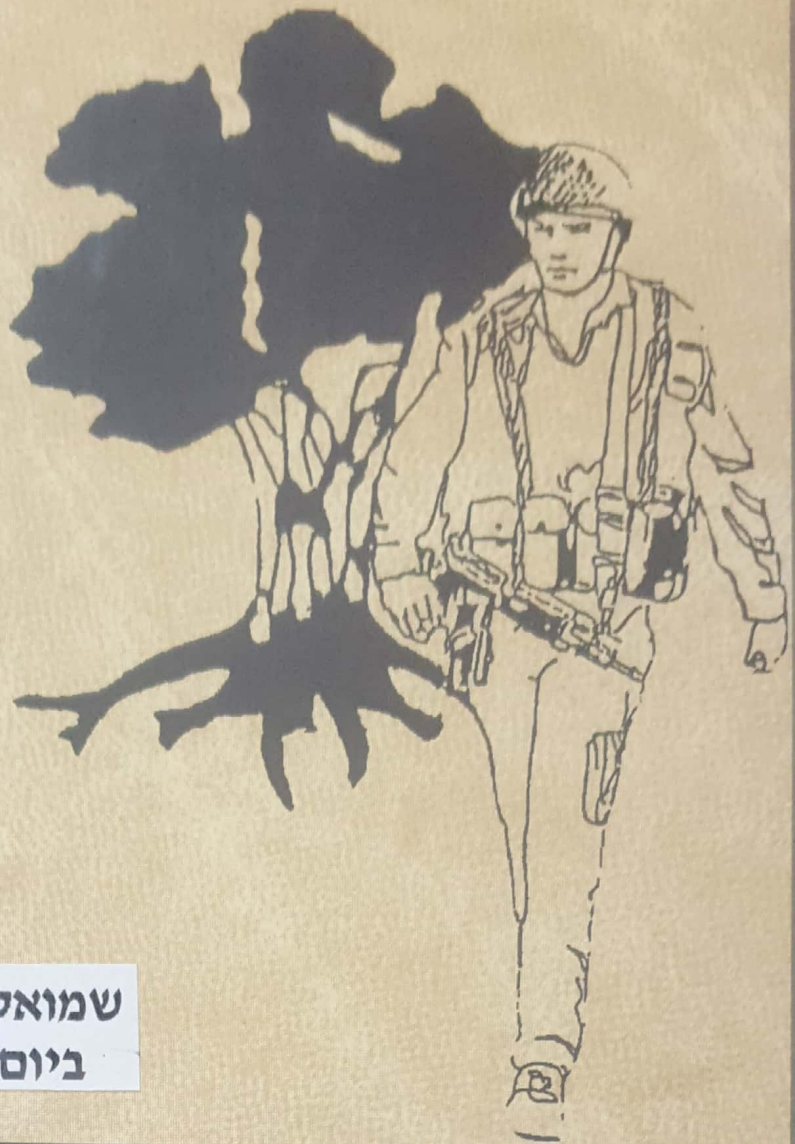
התותחנים באש יעילה, מתותחי 122 מ"מ ו-130 מ"מ. אך לא רק על התותחנים נורו פגזים. הסורים פתחו באש, אף אל מעבר הכוחות, באיחוד גבעתי האם. על כך, אברהם בר-דוד: "טיוווחנו את מרגמור חינו לשם, והחפזה השתתקה. התברר, לאחר מכן, כי היתה שם סוללה נוספת, אך שיתקנו גם אותה. את כל הפעולות האלה ביצענו בחלק מהקנים. ירינו על חיובת-קודה, בודג'י-בוביל, תל-פאחר ותל-עזויאת, עד אשר קיבלנו פקודה. להפסיק את האש". במהלך הקרבות, ותחת ההפגזות הסוריות הכבדות, נפגעו רגמי הגדוד מאש סורית. "סוללה שדיל-גה ממקום למקום", סיפר אברהם, "היתה מוכנה ומוסיפה לירות לאחר שתי דקות. והו חישג עצום, שכן חתנועה לאורך 200 מטר. גזלת יותר זמן. הוספנו לירות גם כאשר ניתקה עלינו אש סורית יעילה. קרה פעם שנותק חקשר הקווי, בין מוצב הפיקוד לבין הסוללות. קשר, בשם זעורא נסים, יצא לתקן את חקו ונפגע בפגיעה ישירה. אחריו יצא ביוזמתו קשר נוסף, דואניס יעקב, ותיקן את הקו". קציריניהול אש, סגן מיכה, הציד, אף הוא, על מקרייגבורח נוספים: "הגשנו לבוחות סיוע קרוב. עשינו כך עד שקיבלנו פקודה להפסיק, שכן רסיסי פגזינו התחילו נופלים בקרבת כוחותינו. תוך כדי מתן סיוע, היו פגיעות גם בנו. בפגיעה אחת ישירה בצוות, נהרג החייל ינון שמואלי במקום, ואילו מפקד הצוות, נפגע בשתי רגליו. אף-על-פי-כן, קם המפקד ממקומו וחבש חייל שהיה פצוע קשה ממנו. כל אותו זמן, המשיכה הסוללה לירות כאילו לא אירע דבר".

חטיבת "גולני" עמדה להבקיע, במסגרת המאמץ העיקרי של הפיקוד, ולפרוץ בעקבות חטיבת השריון של אלברט - אברהם מנדלר - את המעוזים הסוריים, בגיזרה שממערב ומצפון-מערב לעורה. אל הכוח הלוחם הצטרף גדוד המרגמות הכבדות, בפיקודו של סגן-מפקד הגדוד, סגן אברהם בר-דוד, קציר-תותחנים ראשי לעתיד. הגדוד סבל אבידות, עוד בתחילת הקרבות, כיוון שעסק בשיתוק מקורות-הירי הסוריים, עוד מ-5 ביוני. מספר על כך אברהם בר-דוד: "כשהסורים פתחו באש על ישובי הצפון, משימתנו היתה לשתק את עמדותיהם, כדי למנוע אש על הישובים. בגלל הטווח הקצר, יחסית, של המרגמות, חיינו צריכים לתפוס עמדות קרובות לגבול. לכן, היו לנו נפגעים גם מאש טנקים. כאשר החל ניסיון ההתקפה הסורי על שאר-ישוב, בשעות הבוקר המוקדמות, הפגזנו את כוחותיהם חמתקדמים והם נסוגו עם עשרה הרוגים, לכיוון מוצב תל-עזויאת. מיד לאחר מכן, הפגזנו 14 מטרות, בזו אחר זו, וכשפתחנו בחפזנה, היפנו הסורים אלינו אש מאותן סוללות, שהיו מכוונות קודם לכן, אל הישובים. ספגנו, איפוא, את האש שהיתה מיועדת לישובים. זה עלה לנו בקורבנות, אך המשימה בוצעה". עם תחילת העליה לרמה, עבר מפקד הגדוד אל כוחות המסתערים והגדוד נרתם אל כוחות חטיבת גולני, וזאת, על-אף העייפות מימי הקרב הרצופים, שהתחוללו ימים מספר קודם לכן. הסורים קדמו את

צוות המרגמה צופה בפגיעות המרגמה, במהלך הירי על הרמה הסורית

שמואל מלל (במרכז התמונה)
ביום העלייה לרמת - הגולן

בית ספר בו למד שמואל

בית הספר "תחכמוני" בירושלים, הוקם בשנת 1909 ברחוב הרב קוק, ליד רחוב הנביאים, ביוזמתם של משכילים דתיים שביקשו להקנות לבניהם "תורה עם דרך ארץ", ערכי מסורת בשילוב מדע מודרני ורעיונות ציוניים. באותה שנה הוקמה גם הגימנסיה העברית רחביה. הקמת בית הספר עוררה את זעמה של עדת החרדים הפרושים [דרוש מקור] בירושלים, ובייחוד הרבנים ובני הכוללים שראו בו חילול הקודש. ביוזמת המנהל מרדכי צבי אילן, המורים וועד ההורים, עבר בית הספר בשנת תרפ"ט (1929) לשכונת מקור ברוך לבניינים שאמורים היו לאכלס את בית היתומים דיסקין. הבניינים שופצו וגם שוכלל אולם יפה בשם "אהל שם" אשר שימש לבית כנסת ולמטרות תרבותיות אחרות. כיום נקרא אולם זה "אהל מרדכי" על שמו של המנהל מרדכי צבי אילן. [1] מבנה בית הספר המקורי ברחוב הרב קוק נהרס עד היסוד בשנת 2009, לצורך הקמת מתחם מגורים גדול.

בית הספר תחכמוני היה מעוז הפועל המזרחי והציונות הדתית בירושלים, בו התחנכו אלפי תלמידים, בפלורליזם חברתי ודתי, הן בחבר המורים והן בקרב התלמידים, מסורתיים ודתיים כאחד. כיום משמש המבנה את בית הספר החרדי - תלמוד תורה "המסורה", המשמש את המגזר הליטאי

